

slag, der dengang kom fra boligministeren, at formålet var at skabe en finansieringsreform for den almennyttige boligsektor. Der blev sagt, at hovedformålet var at opnå lavere støtteomkostninger for staten ved nybyggeri ved en langsigtet styrkelse af den almennyttige boligsektors selvfinansiering og at gøre finansieringsmåden til at støtte byggeriet meget mere fleksibel, end man havde kendt tidligere.

Samtidig blev der sagt: Der er faktisk ikke noget nyt i disse tanker. Helt tilbage fra 1933 har baggrunden for en konstruktion med en byggefond og princippet om, at lejen ikke nedsættes, når prioritetslånene udamortiseres, som det hedder, været, at det almennyttige boligbyggeri skal være selvfinansieret på lang sigt. Den konstruktion, der er skitseret i lovforslaget – det, der altså blev til Landsbyggefonden – er for os, altså Socialdemokratiet, at se meget lempelig, idet finansieringen af nybyggeriet alene pålægges det fremtidige nybyggeri.

Jeg siger blot: Det, som regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har aftalt, er præcis det, som Socialdemokratiets daværende boligordfører dengang sagde var hele formålet med loven. Vi har endda vist lejerne det hensyn, at vi bruger langt flere midler til at renovere eksisterende sociale boliger end det, den tidligere regering selv lagde op til.

Hvis det, vi har aftalt, er tyveri, ved jeg egentlig ikke, hvad man skal kalde det, Socialdemokratiet selv gjorde, og jeg ved heller ikke, hvad de egentlig har lagt op til. De gradbøjninger kender jeg altså ikke, og jeg ved ikke, hvilke ord der overhovedet slår til som beskrivelse af det, man selv har foreslået. Modellen er Socialdemokraternes. Så kan man kritisere os for at være blevet socialdemokratiske på det punkt, og det må vi så bære, for vi har jo altid haft det synspunkt, at vi vil gøre det godt for både lejere og ejere. Forskellen mellem os er måske, at vi ikke skelner imellem dem.

Til hr. Morten Helveg Petersen, der var ked af, at man ikke er med i det hele: Nu er det jo ikke første gang, man har set, at oppositionen ikke er med i hele finansloven. Jeg tror, at hvis man ser tilbage i Folketingets forhandlinger, vil det være muligt at finde eksempler på, at ikke alle nødvendigvis altid er med. Det tror jeg godt man kan finde eksempler på.

Det, der måske skiller os, og det, som deler vandene, er vel nok, at det at være med til at bruge penge må være understøttet af, at man er enig i regeringens politik. Det, der har skabt det

råderum, man forhandler om, er jo regeringens økonomiske politik, og man har jo valgt at kritisere den fra starten. Men så har man ikke noget medansvar for, at ledigheden er så lav, man har heller ikke noget medansvar for, at beskæftigelsen er den højeste nogen sinde, og man har heller ikke noget medansvar for de store overskud på statens finanser. Man har jo sagt, at det, vi har gjort, ikke ville medføre overskud og ikke ville medføre, at vi fik beskæftigelsen op på det niveau, som var målet, og derfor er der ikke noget mærkeligt i, at de, der til sidst sidder tilbage, er dem, som har ansvaret for, at det egentlig er gået så godt, og derfor kan være med til at fordele det, de har haft ansvaret for, og få del i den succesrate, der ligger i det. Det er vel helt naturligt.

Jeg mener ikke, det ville have været rimeligt, at vi havde sagt til Det Radikale Venstre eller til andre partier, at nu synes vi, de alle sammen skal støtte, at regeringen fortsætter, og at statsministeren hedder Anders Fogh Rasmussen. Det er ganske vist det, man sådan set skulle sige man ville, for det er jo præcis den økonomiske politik, regeringen står for, som har givet resultater i det samarbejde, vi har haft med Dansk Folkeparti, så derfor er det egentlig meget klart, at de skiller sig ud.

Jeg er ked af at høre, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte kvalitetsreformen. På mange måder er Det Radikale Venstre jo i rimelig grad, bortset fra fejlvurderingerne af virkningerne af regeringens politik, jo normalt egentlig med på, hvordan tallene skal lægges sammen. Jeg advarer imod at tro på det, hvis nogle skulle komme og sige, at det ikke er rigtigt, at vi har løftet med 31 mia. Sandheden er jo, at mange med rette kan sige, at vi har brugt endnu flere penge på offentlig borgernær service, end vi har lovet.

Kl. 19.20

Mange af dem, der er blevet citeret som særlig økonomisk ansvarlige her i dag, har sagt, at vi bruger for mange penge. Jeg må sige, at det forstår jeg godt man kan mene, for vi har rent faktisk brugt flere penge, end vi selv mente var nødvendigt. Men til gengæld kan man også sige, at vi har håndteret udfordringen. Der er brugt flere penge til borgernær service, men på trods af det har vi altså samtidig været i stand til at nedbringe statens gæld, som hele formålet med 2010-planen jo er.

Jeg forstår egentlig godt, at nogle kan kritisere os for det, men så kan man selvfølgelig undre sig over, at så mange mener, at de penge slet ikke er brugt. Det er jo det, der kan anspore til at